

det er rigtigt, at der her er Tale om en Række af forskellige Forslag, som man kunde behandle paa den Maade, at man tog et eller to af dem, men ved at tage dem alle tre tilvejebragte et urimeligt Forhold, thi de beskæftiger sig jo med forskellige Spørgsmaal. Den Del af § 1, som omhandler det frie Skøn, berører i Virkeligheden ikke den anden Del af Lovforslaget, som omhandler, hvilken Progression der skal være i Beskatningens Bestemmelser om Nedsættelse og Forhøjelse af de Procenter, hvormed man kan forhøje eller nedsætte Indtægterne ved Ligningen. Det er jo en Ramme for en progressiv Skala og intet andet. Det giver Lejlighed for Kommunen til at tilvejebringe en Skala, som strækker sig fra — jeg husker det ikke nøjagtigt, men det er vistnok fra 1 til $7\frac{1}{2}$ pCt. Det er altsaa Spørgsmaalet, om det er rigtigt at give Kommunerne Adgang til at have en saadan progressiv Skala eller ikke, om denne Ramme er rigtig eller ikke, og jeg tror ikke, at dette kan sammenblandes med det andet Spørgsmaal, hvilken Skatteindtægt man helt kan undgaa at beskatte — naturligvis med den sædvanlige Begrænsning, at Skatten overhovedet ikke helt kan forsvinde. Jeg maa mene, at en Forandring af de Procenter, der her er foreslaaede, vil kun betyde een Ting, at Skalaen formindskes, at man ikke kan naa saa højt op i Skalaen som til $7\frac{1}{2}$ pCt. — hvis nu dette er det rigtige Tal, hvad jeg tror. Det vil atter medføre, at man nødsages til at beskatte stærkere Mellemindtægterne, og det vil jeg ikke anse for at være noget heldigt Resultat af Forhandlingerne her.

Om § 2 er der udtalt, at man tvivlede om Rigtigheden af den Maade, hvorpaa denne Paragraf er formet. At den er kommet ind, skyldes en enstemmig Anmodning fra Købstadforeningen. Jeg kan ikke tro, at der paa dette Punkt i Virkeligheden er nogen Uklarhed i Formuleringen. § 16 i den kommunale Skatte Lov siger, at „her i Landet hjemmehørende Aktieselskaber og andre Selskaber med begrænset Ansvar som Kommanditaktieselskaber kan der paalægges i Kommuneskat Kommunens Skatteprocent (jfr. § 8)“ — som handler om, at denne Skatteprocent er en anden i København — „dog ikke over 3 pCt.“ Der kan altsaa paalægges Kommunens Skatteprocent, dog ikke over 3 pCt., og det er den Begrænsning, som man tager bort for de Tilfælde, hvor der i Henhold til den kommunale Valglov bliver en Ekstraskat efter Tillægsligning at

vedtage. Det forekommer mig, at dette ganske klart viser, hvorledes Forholdet er, at det kun er Grænsen, som fjernes, og at der ikke indføres en vilkaarlig Beskatning af Aktieselskaber. Men om dette Spørgsmaal vil der jo, som det ærede 15de Landstingsvalgte Medlem (Dalsgaard) omtalte, blive rig Lejlighed til at tale videre i Udvalget. Jeg forstod, at det ærede Medlem og ogsaa det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper), var enige i selve Tanken i dette Forslag, som imødekommer Købstadforeningens Ønske, og som kun gaar ud paa, at man ikke, hvor der er Brug for en saadan særlig Ekstraskat, er nødsaget til at beskatte alle Kommunens øvrige Beboere, men stadig giver Selskaberne den Begunstigelse, at der for dem er en højeste Skattegrænse.

Det ærede 15de Landstingsvalgte Medlem var tilfreds med §§ 11 og 12. Det var det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds ikke. Han mente, at disse Bestemmelser neppe vilde blive synderlig overholdt. Ja, der er jo nogle, som vil være stærkt interesserede i, at de overholdes, og det er Kommunerne. Med Hensyn til dette Spørgsmaal har jeg i det andet Tings Udvalg og ogsaa i det andet høje Ting henledet Opmærksomheden paa, at der for Tiden paa Grund af de ekstraordinære Forhold med Hensyn til Ernæringskortenes Uddeling er en Forpligtelse for den, som forlader en Kommune, til at melde sig hos Kommunen som Mandtalsmyndighed vedrørende Ernæringskortene og bringe et Bevis for Fraflytning til den nye Kommune, hvor han flytter hen, for at han kan have Bevis for, at han har Ret til der at modtage Ernæringskortene. At denne Forpligtelse overholdes, er jo i selve den fraflyttedes Interesse, thi det er Betingelsen for, at han faar sine Kort. Jeg har gjort opmærksom herpaa overfor Udvalget, men man mente alligevel, at det var hensigtsmæssigt, at ogsaa den Bestemmelse — som er en ordret Gentagelse af et tidligere Regeringsforslag fra en af mine Forgængeres Tid, jeg tror, det var Jensen-Sønderup, der var Indenrigsminister, den Gang det foresloges — blev staaende. En Kombination af disse to Bestemmelser, hvor begge Parter, Kommunen og Personen, vilde være interesserede i at kontrollere og passe paa, den ene, Kommunen, paa Grund af sine Skatteinteresser, og den anden, den fraflyttede, paa Grund af sine Ernæringskortinteresser, vilde dog vistnok kunne give Sikkerhed for, at Kommunerne ikke ved Fraflytning unddrages